

[Haustrup Clemmensen.]

men også i handling og under regeringsansvar at vise selv tvivlerne, hvad en moderne, centralt placeret, reformivrig konservatisme står for og formår at udrette i et tillidsfuldt samarbejde med andre partier. Vi indleder en ny periode i dansk indenrigspolitik. Det konservative folkeparti er overbevist om, at det bliver en periode, der vil sanere dansk økonomi og dermed skabe forudsætning for en værdifuld ny reformperiode.

Henry Christensen: I det folketingsmøde, der sluttede den forrige samling den 15. december og resulterede i folketingsvalget, udtalte jeg her fra denne talerstol, at beslutningen om at udskrive valg ville blive opfattet som en julegave i vide kredse i den danske befolkning. Jeg tror, de efterfølgende begivenheder bekræftede den opfattelse. Vi fik den 23. januar et folketingsvalg, der skabte en i forhold til dansk tradition usædvanlig betydelig forskydning imellem hovedgrupperne i dansk politik. De socialistiske partier, der havde 90 mandater i det høje ting før valget, har efter valget nu 78 mandater, altså et tab på 12. Når vi her i vort samfund normalt kun oplever beskedne forskydninger imellem disse hovedgrupper, må vi derfor sige, at det er et meget stort resultat efter 14 måneder.

For det andet benyttede vælgerne lejligheden til at samle sig omkring de tre liberale partier, der viste evne og vilje til at give befolkningen den liberale flertalsregering, der har været et stærkt ønske om, og som har fået en stærkere parlamentarisk baggrund, end nogen dansk regering har haft siden befrielsesregeringen i 1945.

I venstre hilser vi det opnåede resultat med stor glæde og tilfredshed. Jeg tror ikke, nogen kan bestride, at venstre har sat sig en sådan regeringsdannelse som mål og ganske bevidst, også hvor det kunne skaffe os vanskeligheder, arbejdet derfor. Ingen person har ved denne regerings dannelse indlagt sig større fortjenester end den nuværende udenrigsminister. Det var hr. Poul Hartling, der tog et initiativ, som pegede fremad til denne regerings dannelse, og som bidrog afgørende til at tø de stivnede fronter op. Men naturligvis også kræfter i både det radikale venstre og det konservative

folkeparti har arbejdet herfor og ydet en værdifuld indsats, så det udbredte vælgerønske kunne realiseres — og jeg skylder måske i denne forbindelse også en tak til socialdemokratiet, hvis holdning og optræden har været os en ganske værdifuld hjælp.

I den socialdemokratiske agitation, der allerede har lydt, har man hævdet, at den nye regering er en regering vendt mod socialdemokratiet og mod visse udpegede befolkningsgrupper. Jeg vil gerne på venstres vegne tage ganske klar afstand fra en sådan opfattelse. Venstre deltager ikke i en regering vendt mod nogen, men i en regering for noget, nemlig for løsningen af en række vigtige fællesopgaver til gavn for helheden, altså for alle grupper i vort samfund. Vi afviser i venstre ubetinget gamle klassefordomme og politisk opdeling i bestemte klasser. Vi kan diskutere, hvilke midler der bedst løser de foreliggende opgaver til gavn for de flest mulige; men vi kan ikke diskutere, at hensigten er at gavne helheden i vort samfund.

Man har også spurgt os, hvorfor venstre under valgkampen afviste et regeringsfællesskab efter valget med socialdemokratiet. Forklaringen ligger ganske enkelt i, at hvis ikke de liberale partier nu havde evne og vilje til at arbejde sammen og tage et fælles ansvar, ville alternativet efter vor bedømmelse være en faktisk monopolstilling for socialdemokratiet som leder af dansk politik igennem lange tider. Både ud fra liberale og ud fra demokratiske synspunkter måtte vi tage afstand fra noget sådant. Sit urealistiske krav på denne monopolstilling fastholdt socialdemokratiet jo også højst overraskende efter valgresultatet. Den afgående statsminister gjorde stadig krav på, at han skulle være statsminister, og at der skulle føres en overvejende socialdemokratisk politik. Dermed demonstrerede han alt for tydeligt, at han ikke af valgresultatet havde lært noget og altså heller intet glemt.

Socialdemokratiet havde nok efter manges opfattelse — og jeg tror også efter mange socialdemokraters opfattelse — gjort den afgørende fejl at foretrække at indlede det intime samarbejde med SF. Alt for tydeligt skinnede det igennem, at den ensidige magtstilling, man her tilstræbte, i stor udstrækning også havde taktiske motiver fremfor en overbevisning om, at man derved